

ת"פ 19667/10/14 - מדינת ישראל נגד ארנולד שושטיין

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 19667-10-14 מדינת ישראל נ' שושטיין

בפני המאשימה
נגד הנאשם
כב' השופטת ניצה מימון שעשוע
מדינת ישראל
ארנולד שושטיין ע"י ב"כ עו"ד אלון וולקוביצקי

גזר - דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של אימים והחזקת סכין, כמפורט בכתב האישום המתוקן.

בהתאם לכתב האישום המתוקן, ביום 11.10.14 הגיע הנאשם לדלת דירתם של שכניו, המתלוננים, וצלצל בפעמון.

כאשר פתח המתלונן את הדלת איים עליו הנאשם בכך שאמר לו "עוד פעם אני אראה בדל שלך על האוטו שלי!", "אם זה יקרה עוד פעם אני אשרוף לך את הרכב".

בהמשך הגיע שוטר לביתם של המתלוננים ושוחח עימם, במהלך השיחה הגיע הנאשם לדירתם של המתלוננים וביקש לדבר עם המתלונן.

באותן נסיבות יצא השוטר מהדירה והבחין בנאשם אווז ביד ימין מאחורי גבו בסכין פרפר פתוחה, כשאינו בידו הסבר מניח את הדעת כי החזיקה למטרה כשרה.

בדיון מיום 11.11.14 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בעבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, וכן בעבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

בדיון הגיעו הצדדים להסדר לפיו הנאשם ישלח לקבלת תסקיר שירות המבחן ובכפוף לתסקיר חיובי המאשימה תעתור לעונשים של של"צ, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 1,500 ₪, ואילו ההגנה תטען באופן חופשי, לרבות להימנעות מהרשעה.

הוסכם כי אם התסקיר יהיה שלילי - הטיעון יהיה פתוח, אך המאשימה תגביל עצמה לעבודות שירות.

הנאשם נעצר ביום 11.10.14 ובהתאם להחלטה מיום 13.10.14 שוחרר למעצר בית מלא.

ביום 11.11.14 הוחלט על ביטול התנאים המגבילים, למעט הרחקה מהמתלוננים.

בטרם מתן גזר הדין הופנה הנאשם, כאמור, לקבלת תסקיר שירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן

בהתאם לאמור בתסקיר, הנאשם כבן 25, רווק המתגורר בבית אביו.

הנאשם עלה מאוזבקיסטן בגיל 13 עם הוריו. תאר הסתגלות טובה, לרבות סיום לימודים בבגרות מלאה ושירות צבאי.

נמסר כי לאחרונה סיים תואר הנדסאי והחל לעבוד בבית דפוס בתחום התקשורת החזותית.

נמסר כי הנאשם בן שני להוריו וכי אמו סובלת מספר שנים ממחלה בגינה הינה מאושפזת בבי"ח גריאטרי. בהקשר זה נמסר כי הנאשם נוטל על עצמו תפקידים מעבר ליכולותיו במשפחה, בטיפול באם ובאב, וכי תפקוד זה הינו על חשבון פיתוח קשרים ומיומנויות חברתיות וזוגיות של הנאשם.

נמסר כי הנאשם נעדר עבר פלילי.

לגבי העבירות, נמסר כי אלו בוצעו על רקע מתח בינו לבין המתלונן בענייני נקיון הבניין.

הנאשם מסר כי המתלונן התנהג כלפיו באופן משפיל ופוגע ולאור סערת הרגשות אותה חש, וכן לאור הרצון למנוע מעורבותו של אביו בקונפליקט, איים על המתלונן.

הנאשם שלל כוונה לפגוע במתלונן ומסר כי התקשה להתמודד עם התנהגות המתלונן כלפיו.

מסר כי מבין את הבעייתיות בהתנהגותו וביקש עזרה בהשתלבות בטיפול מתאים.

הרושם שהתקבל הינו כי הנאשם מכיר בחומרת המעשים ולוקח אחריות, וכי המעשה אינו משקף את התנהגותו הרגילה ונובע מקושי בהתמודדות עם מצבים רגשיים ומתפקידיו במסגרת המשפחה.

הנאשם שולב בחודש 12/14 בשיחות פרטניות במסגרת שירות המבחן.

נמסר כי הנאשם משתף פעולה ומגלה רצון בשינוי והכרה ראשונית בדפוסים בעייתיים.

במסגרת הערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, ההערכה היתה כי קיים סיכון נמוך להישנות התנהגות אלימה ורמת

הפגיעה צפויה להיות נמוכה.

בסיכום, התרשמות קצינת המבחן היתה כי הנאשם מגלה תפקודים חיוביים ומשתף פעולה בטיפול, ובמצב זה ולאור העובדה שמדובר במעורבותו הראשונה בפלילים, וכן בהתאם להערכה כי הרשעה עלולה לפגוע בהמשך התקדמותו בחייו ובאפשרויות השתלבותו במסגרות תעסוקה שונות, לרבות במסגרות ציבוריות, הומלץ על אי הרשעתו ועל הטלת צו של"צ בהיקף של 180 שעות בהתאם לתכנית שגובשה.

כן הומלץ על העמדתו במבחן במשך שנה, כאשר במהלך השנה ימשיך בהליך הטיפולי במסגרת שירות המבחן.

הטיעונים לעונש

טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה טען כי הנאשם, יליד 1989, הודה והורשע בנובמבר 2014 בעבירות איומים והחזקת סכין.

נטען כי בהתאם להסדר, עותרת המאשימה, לנוכח התסקיר התסקיר חיובי, לעונש של מאסר על תנאי, של"צ ופיצוי למתלונן בגובה 1,500 ₪.

נטען כי הערכים שנפגעו עקב מעשיו של הנאשם הינם הערכים החברתיים של הגנה על בטחונו ושלווה נפשו של אדם.

נטען כי מתחם הענישה בגין העבירות נשוא כתב האישום הינו בין מאסר על תנאי עד שנת מאסר בפועל, וכאמור עמדת המאשימה אינה כוללת מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה טען כי מדובר בסכסוך שכנים, שכלל איום ברף הנמוך לפגיעה ברכוש.

כן נטען כי כאשר מגיע שוטר למקום הוא מבחין כי הנאשם אוזח בסכין מאחורי גבו, אך האיום לא היה באמצעות הסכין ולא נעשה בו שימוש כלשהו.

ב"כ המאשימה התייחס לכך שהתקבל בעניינו של הנאשם תסקיר חיובי ביותר, ממנו עולה כי הנאשם לוקח אחריות על מעשיו, מכיר בחומרת המעשה, פעיל ופועל לשינוי מצבו, וההערכה היתה כי לא מדובר במי שנשקפת ממנו סכנה להתנהלות עבריינית.

נטען כי הנאשם שולב בדצמבר 2014 בטיפול, וכי שרות המבחן מצוין כי קיים סיכון נמוך להישנות התנהגות אלימה, ואף זאת כשרמת הפגיעה צפויה להיות נמוכה, ולאור זאת הומלץ על אי הרשעה ושל"צ 180 שעות.

כן נטען כי הנאשם חסך מזמנו של בית המשפט והודה בהזדמנות הראשונה, לקח אחריות וחסך מזמנם של העדים, וכי כתב האישום תוקן לקולא בצורה משמעותית.

ב"כ המאשימה טען כי אכן מדובר בתסקיר חיובי, ובנסיבות רבות לענישה מקלה, והמאשימה איננה מתעלמת מכך, אך מנגד נטען כי מדובר בבגיר שבית משפט קבע כי ביצע עבירה, ומדובר בעבירת אלימות, ובהחזקת סכין בסביבת המתלונן אחרי שאיים לפגוע ברכושו, ובנסיבות אלו המאשימה סבורה כי ראוי ונכון להטיל עונש הצופה פני עתיד. נטען כי מדובר בעבירה מסוג פשע שדינה עד 5 שנות מאסר.

לאור האמור לעיל עתר ב"כ המאשימה כי בית משפט יותיר את ההרשעה על כנה ויטיל על הנאשם מע"ת, של"צ וכן פיצוי למתלונן בגובה 1,500 ₪.

נמסר כי הנאשם היה עצור מיום 11.10.14 ועד ליום 13.10.14 וכן שהה חודש במעצר בית מלא.

טיעוני הנאשם

ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם, כבר בחקירתו הראשונה, ביום 11.10.14, נוטל הנאשם אחריות מלאה על מעשיו ואומר "אני מודע שעשיתי טעות, אני מצטער על כך וזה לא יחזור לעולם על עצמו", זאת עוד בטרם פגש עו"ד ומבלי שקיבל יעוץ.

נטען, כי עצם ההליך הפלילי, לאדם שמעולם לא ביקר בתחנת המשטרה, ושלושת ימי המעצר, גרמו לנאשם לטראומה, וישמשו עבורו כתמרור אזהרה לשארית חייו.

נטען כי מדובר באירוע חד פעמי, ממוקד וקצר.

ב"כ הנאשם טען כי קצינת המבחן שערכה את התסקיר, מכירה את הנאשם תקופה ארוכה, והתסקיר ניתן לאחר הכרות מעמיקה עם הנאשם, ובנסיבות אלה לא ניתן לומר כי ההמלצה מנותקת מהאמור בגוף התסקיר או שמדובר בהמלצה מופרכת.

נטען כי שרות המבחן בחן את ההליך השיקומי המשמעותי, את גילו הצעיר של הנאשם, עברו הנקי והעובדה שכעת הנאשם מתחיל את חייו הבוגרים.

נטען כי הנאשם הינו בחור צעיר שהגיע לארץ בגיל 13 מאוזבקיסטן, מבלי לדעת את השפה, עבר הליך קליטה, הספיק לסיים שרות צבאי מלא, עבר קורס שיטור במשטרה הצבאית ואוחז בתואר הנדסאי.

ב"כ הנאשם הציג תעודות הערכה מצה"ל ומלימודיו האקדמאיים.

נטען כי הרקע לאירוע הינו המצב המשפחתי בו נמצא הנאשם כשהוא מטפל באב חולה, ובאם המאושפזת במוסד סיעודי, כאשר הנאשם הינו מפרנס יחיד, ומכאן החשיבות הרבה לאי הרשעה.

נטעו כי קצינת המבחן מתייחסת בתסקיר לעובדה שהנאשם במסגרת עבודתו עשוי להתמודד במסגרת מכרזים שונים, ועל כן ישנה חשיבות לאי הרשעתו.

ב"כ הנאשם הפנה להלכת **כתב** בה נקבע, בין היתר, כי יש להביא בחשבון האם לנאשם יש עבר מכביד, האם קיים סיכון להישנות עבירות, נסיבות ביצוע העבירה, מידת הפגיעה באחרים, והחשוב מכל - יחסו של הנאשם לעבירה ומידת נכונותו להכיר בפסול שבמעשיו.

ב"כ הנאשם טען כי הלכת **כתב** עברה הרחבות במהלך השנים, וכאשר מדובר בבגירים צעירים, הנמצאים בשחר התפתחותם הלימודית והמקצועית, הגיל עליו הוחלה ההלכה, בכל הנוגע לאי דרישת הוכחת פגיעה תעסוקתית קונקרטיית עקב ההרשעה, עלה.

ב"כ הנאשם הגיש פסיקה בעבירות דומות.

בת"פ (שלום נצרת) 1421-06 **מד"י נ' גבאי** הודה הנאשם בעבירות חמורות של החזקת נשק, היזק לרכוש, תקיפת שוטר ועוד וכן צרף תיק נוסף בעבירה של החזקת סכין.

בית המשפט החליט שלא להרשיע הנאשם לאור גילו הצעיר, נסיבות חייו ומאמציו לקיים אורח חיים נורמטיבי, ובהיות העבירות בגדר מעידה חד פעמית.

ברע"פ 3446-10 **סאלח עבד אלרחים נ' מד"י** הודה הנאשם בביצוע עבירה של החזקת אגרופן, ובימ"ש השלום החליט שלא להרשיעו, והטיל עליו עונש של של"צ, מבחן והתחייבות. ערעור על אי ההרשעה התקבל והדין הוחזר לבימ"ש השלום, אשר הטיל על הנאשם חודשיים מע"ת והותיר את יתר רכיבי הענישה. בית המשפט העליון, בבקשת רשות הערעור, החליט לבטל ההרשעה בהתחשב בגילו הצעיר של הנאשם ובהיותו נעדר עבר פלילי ובעל התנהגות נורמטיבית, וכן בהתחשב במסלול לימודים טכנולוגיים בהם השתלב, כאשר הרשעה עלולה ולפגוע בו בהמשך הדרך.

ברע"פ 1721-12 **מומחד איראשי נ' מד"י** יוחסו לנאשם עבירות של היזק בזדון והתפרעות. בימ"ש השלום החליט שלא להרשיע הנאשם, לאור הלכת **כתב**, לאחר שאימץ את המלצת שירות המבחן שהתייחסה לחשש לפגיעה בעיסוקו ופרנסתו של הנאשם. בימ"ש המחוזי בערעור קבע כי לא התקיימו התנאים בהתאם להלכת כתב והרשיע הנאשם. בית המשפט העליון קבע כי אין במקרה זה סטייה ממדיניות הענישה אשר הצדיקה התערבותו של בימ"ש המחוזי, ועל כן בוטלה הרשעתו של הנאשם.

פסיקה דומה ניתנה בע"פ 4466/13 נתנאל אסולין פורטל נ' מד"י.

לאור כל האמור לעיל, ובהתחשב בתסקיר החיובי שהתקבל בעניינו של הנאשם, עתר ב"כ הנאשם לאמץ את המלצת שירות המבחן ושלא להרשיע את הנאשם.

נטען כי האינטרס הציבורי לא ייפגע באם יבצע הנאשם 100 שעות של"צ כעונש חינוכי קונקרטי, וזאת בנוסף לפיצוי למתלונן ולסנקציות המרתיעות של המעצר, מעצר הבית וההליך המשפטי בכללותו.

הנאשם עצמו הביע צער על המעשים בדיון שהתקיים, וטען כי למד את הלקח ולא יחזור שוב לבצע עבירות.

דין

אין ספק, כי האירוע בגינו הורשע הנאשם מגלם בחובו מסוכנות להתפתחות אלימה, כאשר אלמלא נכחו השוטרים במקום, יכול והיה מתפתח עימות מילולי נוסף בין המתלוננים לבין הנאשם, כאשר האחרון מחזיק בסכין, בו היה עלול לעשות שימוש פזיז, ואין לדעת כיצד היה האירוע מסתיים.

עתירת המאשימה, למע"ת ושל"צ, הינה סבירה ומידתית, ונמצאת בחלקו הנמוך של מתחם הענישה.

עם זאת, מדובר בנאשם בן 25 שנים, נעדר עבר פלילי. ההתרשמות העולה מתסקיר שירות המבחן, המפרט באופן יסודי וממצה את תולדותיו והרקע הנפשי והחיצוני לאירוע, היא כי מדובר בכשלון חד פעמי בהתנהלותו של הנאשם. התסקיר מתאר את התנהלותו כנורמטיבית, חיובית ותרומית למשפחתו, לסביבתו ולחברה בכלל, וזאת חרף קשיי הקליטה וקשיי משפחת המוצא עמם הוא מתמודד בהצלחה. הנאשם נטל אחריות מלאה ומיידית על התנהגותו הנמהרת, הן במשטרה והן בבית המשפט, נרתם להליך טיפולי תוך זמן קצר מהאירוע והוא משתף בו פעולה באופן עקבי ונחרט ממו. כמו כן, הנאשם נשא בסנקציות לא קלות של מעצר למשך שלושה ימים, מעצר בית מלא למשך חודש, על הכרוך בכך מבחינה כלכלית, ונראה כי ההליך הפלילי הביא לתובנות והפקת לקחים מצידו.

בנסיבות המקרה נראה, כי מדובר בכשלון התנהגותי יחיד הנובע מאובדן שיקול דעת רגעי, ולא מתפיסת עולם אנטי חברתית או אישיות בעלת דפוסים אלימים.

הותרת ההרשעה על כנה קרוב לוודאי שתפגע בהתפתחותו התעסוקתית של הנאשם, אשר סיים לימודי הנדסאות והשתלב תעסוקתית בתחום ההנדסי-טכנולוגי, בפרט במסגרות ציבוריות, וזאת לאורך כל חייו המקצועיים שהינם בראשיתם.

הפסיקה אשר הוגשה לעיוני ע"י הסניגור כוללת מספר מקרים בעלי חומרה לא פחותה, בהם מצא בית המשפט לנכון,

משיקולי שיקום הנאשם ואי פגיעה בעתידו התעסקותי, לבטל את ההרשעה ולהטיל עונשים חלופיים, בהתאם להלכת **כתב**. אני סבורה כי נסיבות מקרה זה דומות, וכי האינטרס הציבורי מאפשר ביטול ההרשעה ללא פגיעה יתרה באינטרסים החברתיים המוגנים.

לפיכך אני מורה על ביטול ההרשעה.

אני מטילה על הנאשם של"צ בהיקף של 200 שעות, במסגרת שגובשה ע"י שירות המבחן.

כמו כן אני מעמידה את הנאשם במבחן למשך שנה, בתנאי של המשך השתתפות בטיפול אישי/קבוצתי אליו יופנה.

אני מחייבת את הנאשם לפצות את המתלונן בסך של 1,500 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד יום 1.5.15.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ב אדר תשע"ה, 03 מרץ 2015, במעמד הצדדים.